

ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 594 ze zm.) oraz z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 ze zm.)

stwierdzam nieważność

w całości uchwały Nr 329/XLIII/2014 Rady Gminy Miedźno z dnia 7 listopada 2014 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obejmującego obszar położony w miejscowościach: Miedźno, Kołaczkowice, Wapiennik i Izbiska – tereny położone na zachód od drogi wojewódzkiej D-491 w gminie Miedźno.

Uzasadnienie

Rada Gminy Miedźno w dniu 7 listopada 2014 r. podjęła uchwałę Nr 329/XLIII/2014, w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obejmującego obszar położony w miejscowościach: Miedźno, Kołaczkowice, Wapiennik i Izbiska – tereny położone na zachód od drogi wojewódzkiej D-491 w gminie Miedźno, zwanego dalej planem lub planem miejscowym, po stwierdzeniu, iż nie narusza on ustaleń *Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Miedźno*, przyjętego uchwałą Nr 25/VII/99 Rady Gminy Miedźno z dnia 30 czerwca 1999 r.

Stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 wspomnianej ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zwanej dalej ustawą, Wójt Gminy Poczesna przekazał w dniu 20 listopada 2014 r. organowi nadzoru wymienioną na wstępie uchwałę wraz z załącznikami i dokumentacją prac planistycznych w celu zbadania zgodności powyższej uchwały z przepisami prawnymi.

Pismem z dnia 17 grudnia 2014 r. tut. organ nadzoru wszczął postępowanie nadzorcze oraz poinformował gminę o możliwości złożenia wyjaśnień.

W toku badania legalności uchwały Nr 329/XLIII/2014, pod względem jej zgodności z prawem organ nadzoru stwierdził, że przedmiotowa uchwała została podjęta z istotnym naruszeniem prawa - zasad sporządzania planu miejscowego, wymienionych w art. 15 ustawy.

Ustalając regulacje zawarte w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, rada gminy związana jest postanowieniami art. 15 ustawy, co oznacza, iż obligatoryjnie wprowadza do planu zapisy wymienione w art. 15 ust. 2 ustawy oraz, że samodzielnie może określać treść regulacji objętej planem miejscowym wyłącznie w granicach upoważnienia zawartego w art. 15 ust. 3 ustawy.

W opinii tut. organu nadzoru Rada Gminy Miedźno podjęła uchwałę Nr 329/XLIII/2014 z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 4, a także § 4 pkt 4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003r., Nr 164, poz. 1587), zwanego dalej: rozporządzeniem oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 25 sierpnia 1959 r. w sprawie określenia, jakie tereny pod względem sanitarnym są odpowiednie na cmentarze (Dz. U. 59.52.315), zwanego dalej: rozporządzeniem o cmentarzach.

I. Przepisy art. 15 ust. 2 pkt 4 ustawy, a także § 4 pkt 4 rozporządzenia zobowiązują radę gminy do ustalenia w planie zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej. Ustalone w planie zasady nie mogą jednak stać w sprzeczności z przepisami powszechnie obowiązującymi, ani powielać tych przepisów.

Wprowadzenie ustaleń dotyczących stref ochronnych należy wprawdzie do kompetencji decyzyjnych rady gminy, jednak kompetencja ta nie oznacza pełnej dowolności i musi być zgodna z obowiązującym prawem. Stosownie do art. 31 ustawy z dnia 23 lipca 2003r. o ochronie zabytków

i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2003r. Nr 162, poz. 1568), zabytki archeologiczne podlegają ochronie, a zakres i rodzaj niezbędnych badań archeologicznych ustala wojewódzki konserwator zabytków w drodze decyzji, **wyłącznie w takim zakresie, w jakim roboty budowlane albo roboty ziemne** lub zmiana charakteru dotychczasowej działalności, na której znajdują się zabytki archeologiczne, **zniszcza lub uszkodzą zabytek archeologiczny**.

W zakresie zasad ochrony dziedzictwa kulturowego, w § 10 ust. 4 tekstu powyższego planu miejscowego, zawarte są ustalenia dotyczące ochrony konserwatorskiej „*stanowisk archeologicznych wraz z ich strefą ochronną „OW”, oznaczoną na rysunku planu oraz obszar ochrony konserwatorskiej „K”, oznaczony na rysunku planu, w ramach których wszelkie prace związane z naruszeniem gruntu wymagają przeprowadzenia badań archeologicznych, których zakres ustala Wojewódzki Konserwator Zabytków*”. Tak sformułowane ustalenia spowodują nieuzasadnione utrudnienia w użytkowaniu terenów leżących w zasięgu strefy ochrony konserwatorskiej „K”, która obejmuje przeważającą część obszaru planu miejscowego, zgodnie z ich przeznaczeniem określonym w planie. Powyższe ustalenia powielają też zapisy ustawy, rozszerzając jednak jej stosowanie w strefie „K” w sposób nieograniczony.

Ponadto ustalenia zawarte w § 10 ust. 4 są niezgodne ze stanowiskiem Śląskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, zawartym w opinii o znaku C-NR.0522.30.2013 z dnia 5 marca 2013r. Zgodnie z tą opinią badania archeologiczne mogą być wymagane przy prowadzeniu prac związanych z naruszeniem struktur gruntu (wykopy, wykopy liniowe, niwelacje, itp.) w obrębie stanowisk archeologicznych wraz z ich strefami ochronnymi. Wprowadzenie takich samych ustaleń dla stref ochrony stanowisk archeologicznych „OW” i strefy ochrony konserwatorskiej „K” nie ma ani logicznego uzasadnienia, ani też poparcia w materiałach planistycznych sporządzonych na potrzeby planu miejscowego. Konserwator Zabytków nie wskazał bowiem, że na całym terenie objętym strefą „K” znajdują się zabytki archeologiczne. W tej sytuacji nieuzasadnione jest także wprowadzenie na rysunku planu stref ochrony archeologicznej zawierających się w obszarze objętym strefą ochrony konserwatorskiej „K”. Nakaz przeprowadzenia badań archeologicznych dla „wszelkich prac związanych z naruszeniem gruntu” będzie szczególnie uciążliwy w przypadku grzebania zmarłych na terenach 1ZC i 2ZC oraz przy pracach polowych na terenach rolnych. Z tych też względów wprowadzony zapis § 10 ust. 4 wykracza poza kompetencję wymienioną w art. 15 ust. 2 pkt 4 ustawy, nie znajduje również uzasadnienia w art. 17 pkt 9 ustawy, który obliguje wójta burmistrza, prezydenta do wprowadzenia do projektu planu ustaleń wynikających z uzyskanych opinii i uzgodnień.

II. W myśl art. 3 ustawy z 3 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. z 2000 r. Nr 23, poz. 295 ze zm.) cmentarze zakłada się i rozszerza na terenach określonych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego. Cmentarze zgodnie z przepisami obowiązującego porządku prawnego, winny być lokalizowane na ogrodzonym terenie, odpowiednim pod względem sanitarnym. W myśl postanowień rozporządzenia o cmentarzach, teren pod cmentarz powinien być lokalizowany w sposób wykluczający możliwość wywierania szkodliwego wpływu cmentarza na otoczenie. Odległość cmentarza od zabudowań cmentarnych, od zakładów produkujących artykuły żywności, zakładów żywienia zbiorowego bądź zakładów przechowujących artykuły żywności oraz studzien, źródeł i strumieni służących do czerpania wody do picia i potrzeb gospodarczych, powinna wynosić co najmniej 150 m; odległość ta może być zmniejszona do 50 m pod warunkiem, że teren w granicach od 50 m do 150 m odległości od cmentarza posiada sieć wodociągową i wszystkie budynki korzystające z wody są do tej sieci podłączone (§ 3 ust. 1 rozporządzenia o cmentarzach). Jak z powyższego wynika, wyznaczonym w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego terenem szczególnym są tereny cmentarzy ze względu na sformułowane w przepisach prawa szczególne uwarunkowania, jakie powinny spełniać tereny przeznaczone pod cmentarz. Organy gminy lokalizujące na danym terenie cmentarz winny zatem w planach miejscowych tak projektować tereny cmentarzy, aby zabezpieczyć spełnienie wymogów dotyczących ich lokalizacji, wynikających m. in. z przepisu § 3 ust. 1 rozporządzenia o cmentarzach. Cmentarz zatem winien być zlokalizowany tak, aby w odległości co najmniej 50 m od jego granic nie było żadnych obiektów wskazanych w § 3 ust. 1 rozporządzenia o cmentarzach. Koniecznym warunkiem budowy cmentarza, jako budowli stanowiącej obiekt budowlany (art. 3 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane) jest uzyskanie pozwolenia na budowę (art. 28 ust. 1 w zw. z art. 3 pkt 6 i 7 wymienionej ustawy). W postępowaniu o udzielenie pozwolenia na budowę organ architektoniczno – budowlany będzie musiał przestrzegać wszelkich obowiązujących przepisów, w tym dotyczących wymogów sanitarnych. W świetle powołanych przepisów nie jest zatem możliwe założenie cmentarza zgodnie z lokalizacją ustaloną na rysunku planu. W § 5 ust. 3 uchwały Rady Gminy Miedźno wskazano, że oznaczona na rysunku planu strefa sanitarna od cmentarza ma charakter informacyjny, a jej ustalenia wynikają z rozporządzenia o cmentarzach. Zgodnie z tym rozporządzeniem o cmentarzach, cmentarze mogą być lokalizowane w odległości co najmniej 150 m od zabudowań mieszkalnych, przy czym odległość ta może być zmniejszona do 50 m pod warunkiem podłączenia budynków do sieci wodociągowej. Jak zauważa Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku II OSK 823/13 z dnia 14 października 2014 r.: „Skoro zatem przepisy rozporządzenia wymagają, aby odległość nowego cmentarza od istniejących zabudowań mieszkalnych wynosiła co najmniej 150m, to tym samym odległość planowanych do realizacji budynków mieszkalnych od istniejącego już cmentarza również powinna wynosić nie mniej niż 150m.” Wykładnia celowościowa powołanego przepisu prowadzi do wniosku, że przepisy rozporządzenia określają zarówno w jakiej odległości od innych terenów, w tym terenów o zabudowie mieszkaniowej mogą być lokalizowane nowe cmentarze, jak również w jakiej odległości od istniejących cmentarzy może być lokalizowana inna zabudowa, w tym zabudowa mieszkaniowa.

Strefa ochrony sanitarnej od cmentarza, pomniejszona do 50m, pokazana została na rysunku planu. Niemniej jednak z podkładu mapowego wyraźnie wynika, iż w strefie tej, na terenie oznaczonym symbolem 9 MNRMU (teren zabudowy mieszkaniowej, zagrodowej i usługowej), znajduje się budynek mieszkalny. Gmina zaplanowała więc w planie miejscowym lokalizację cmentarza w niedopuszczalnych prawem granicach. W związku z tym ustalenie § 16 pkt 8 planu o treści: „dla terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem 9 MNRMU dopuszcza się realizację budynku mieszkalnego w granicach strefy ochrony sanitarnej od cmentarza” jest sprzeczne z rozporządzeniem o cmentarzach.

Mając zatem powyższe na uwadze, **organ nadzoru postanowił stwierdzić nieważność uchwały Nr 329/XLIII/2014 w całości.** Zgodnie bowiem z art. 28 ustawy naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego powoduje nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni od jego doręczenia.

z up. WOJEWODY ŚLĄSKIEGO
Dyrektor Wydziału Infrastruktury

Bożena Goldamer-Kapała

Otrzymują:

1. Rada Gminy Miedźno
2. Ad acta/UD